

РЕШЕНИЕ

№ 1932

гр. София, 16.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 19.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12912** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 87 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано по жалба на А. Х. Ю., гражданин на Турция, [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], с адрес за призоваване: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 3570 от 09.11.2018 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението, с което на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Подробни съображения са изложени в депозираната жалба. Иска се от съда да отмени оспореното решение като незаконосъобразно, с което му е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. С., която поддържа жалбата. Не сочи нови доказателства. В заключение моли съда да уважи депозираната жалба и да отмени оспореното решение, с което е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут, като незаконосъобразно. Претендира

разноски.

Ответникът – Председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, в с.з. се представлява от старши юрисконсулт Ч., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Представя справка за актуалната ситуация в Турция. Не претендира разноски.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, се представлява от прокурор Д., който излага становище за неоснователност на жалбата и в тази връзка моли съда да потвърди оспорения административен акт, като отхвърли предявената жалба.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба за предоставяне на международна закрила вх. № РД 09-532/04.03.2018 г. до Председателя на ДАБ-МС, подадена от жалбоподателя А. Х. Ю., гражданин на Турция, [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], народност – кюрд, по вероизповедание: мюсюлманин - сунит, семейно положение–вдoveц. С подадената молба той е поискал международна закрила от българските власти. Личните му данни са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като същият не е представил документи, удостоверяващи неговата самоличност. Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично. Съставена е Е. дактилоскопна карта с референтен номер: BR109C1607080018. С писмо Рег. № М-5689/18.07.2018 г., съгласно чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС е ДАНС възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето А. Х. Ю., тъй като същият представлява заплаха за националната сигурност.

С жалбоподателя е проведено интервю, обективизирано в Протокол с рег. № УП-20043/23.05.2018 г. От протокола за проведеното интервю се установява, че жалбоподателят е напуснал легално Турция през 2006 г. с издадена виза, като след това е заминал за М., а впоследствие в А.. След това отново се завръща в България. Заявява, че към датата на провеждане на интервюто в Турция има фашистки режим, и той няма сигурност за живота си. Излага твърдения, че президентът Е. е фашист, като всеки, който не споделя политическите му виждания бива изпращан в затвора. Отделно от това, чужденецът заявява, че като кюрд, принадлежащ към религиозното течение на алевитите, ще бъде мишена на Е. с оглед евентуалното му връщане в държавата по произход. Молителят е заявил още, че е бил член на „Народната демократична партия“ и поради този факт, официалната власт го е смятала за политически неблагонадежден. В хода на интервюто заявява, че в миналото му е многократно задържан от полицейските власти за дребни провинения, като на два

пъти спрямо него са прилагани изтезания. Два пъти е бил арестуван – първият път по обвинение, че продавал социалистически вестник, а вторият път, че давал подслон на терористи. Допълва, че през 1994 г. е бил изпратен в затвор по политически причини, но през 1999 г. е бил освободен. Молителят е заявил още, че има двама сина в И.. Допълва още, че някакъв шофьор на ГПКК-С. го е посочил като трафикант на наркотици, като в тази връзка бил осъден на шест години. В заключение е заявил, че желае да остане на територията на Република България и да се установи, заедно със своите деца.

Въз основа на фактите и доказателствата, и при съобразяване на приложимите материалноправни разпоредби на ЗУБ, е постановено обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, поради липса на материалноправни основания. Решаващият орган е приел, че мотивите, обуславящи желанието на кандидата да получи статут не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в Турция сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл. 8, ал. 1 на ЗУБ. Според административния орган, жалбоподателят не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него или семейството му преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително и международни организации, като същите не могат да предоставят закрила срещу преследване. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, спрямо заявителя няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. От анализа на фактическите обстоятелства, както и от изявленията на чужденеца по време на проведеното интервю налага извода, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за „мигрант“.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като жалбоподателят не е бил принуден да напусне Турция поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплахата, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. Приел е, че посочените лични мотиви на жалбоподателя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1 ЗУБ.

В обжалваното решение е обсъдена подробно приложената справка за актуалната обстановка в Република Турция, както и е съобразено тълкувателно решение на Съда на европейските общности по дело № С-465/2007 г., както и с оглед приложената към административната преписка справка за съдимост, издадена на 13.06.2018 г. на Министерство на правосъдието на Република България, включително и писмото от страна на ДАНС, с което е отправено категорично възражение за предоставяне на

каквото и да е статут, поради това, че молителят представлява заплаха за националната сигурност.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 87 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – председателят на агенцията.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Правилно е съобразено, че дори и да се кредитират с доверие твърденията за членството на молителя в „Народната демократична партия“, спрямо него не е било извършено политическо преследване и или други действия застрашаващи живота му или нарушаващи човешките права. Освен това самият кандидат изрично посочва, че е бил задържан многократно от полицията, но за дребни провинения, а не по политически причини.

Правилно решаващият орган е приел за недостоверно твърдението, че чужденецът е бил задържан за пет години по политически причини, като през 1999 г. е бил освободен, доколкото по преписката се съдържат данни, че същият е бил задържан и осъждан както в Турция, така и в Република България, единствено поради негови криминални прояви - трафик на наркотици. Освен това, съдът намира, че правилно е съобразено обстоятелството, че от освобождаването си от затвора през 1999 г. до легалното си напускане на Турция през 2006 г., чужденецът не заявява да е имал каквито и да е било проблеми в страната си по произход. Този извод се потвърждава и от проведеното интервю, в което същият изрично е посочил, че след освобождаването

му през 1999 г. никога повече не е бил задържан или арестуван в Турция.

Изложените опасения от евентуално преследване заради религиозната му принадлежност представляват предположения, които правилно не са оценени като основателни. Подобен извод се потвърждава от приложената по преписката справка с вх. № МД-484/02.07.2018 г. на дирекция „Международна дейност“, както и от актуалната такава.

В хода на административното производство не е установено чужденецът да е бил лично преследван в родината си поради своите етнос, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. По време на проведеното интервю, чужденецът излага твърдения, от които може да бъде направен извод, че той е икономически мигрант, а не бежанец, че действителната причина за напускането на страната му по произход е по-добър стандарт за живот. Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателя е „мигрант“ (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Ж. конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. От анализа на фактическите обстоятелства по делото, както и от изявленията, респективно действията на жалбоподателя в хода на административното производство, противоречивата му бежанска история, правилно административният орган е приел, че действителният мотив на жалбоподателя за напускане на страната му по произход е свързан единствено с това да се установи в държава с по-висок стандарт на живот. Поради това, законосъобразно е прието от административния орган, че спрямо А. Х. Ю. не са налице предпоставките, предвидени в чл. 8 от ЗУБ относно предоставяне на статут на бежанец в Република България.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл.9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща

ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“, какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания. Следователно това не доказва по безспорен начин наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая. В тази връзка, съдът изиска актуална справка за ситуацията в Турция, която съобрази при постановяване на настоящето съдебно решение, както и настъпилите по-късно събития на територията на страната по произход.

Според данните от тази справка е видно, че в Турция е, че в страната се наблюдава напрежение, тъй като се преживява криза в областта на правата на човека със силно разяждане на принципа на правовата държава и демокрацията. Въпреки това, от представената по делото справка не се установяват доказателства за това, че в страната има конфликт, който може да се причисли като въоръжен конфликт и безогледно насилие.

При установените от фактическа страна обстоятелства, свързани с бежанската история на лицето и ситуацията в Турция към настоящия момент, съдът намира за правилен извода на ответника, че липсват основания за предоставяне на хуманитарен статут. Посочените от молителят лични мотиви за желанието му да живее в Република България, не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. Решението на административния орган е правилно и в тази част. Не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което

да даде основание за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

И не на последно място от съществено значение за отказа е и обстоятелството, че молителят представлява опасност за националната сигурност, съгласно писмото представено от ДАНС в хода на административната процедура. Освен това, съдът съобрази и това, че видно от приложената по адм. преписка справка за съдимост, издадена на 13.06.2018 г. от Министерство на правосъдието на Република България, АЛИ Х. Ю. е осъждан за престъпление по чл. 354А, ал. 2 от НК, което е тежко по смисъла на чл. чл. 93, т. 7 от НК. Ето защо, правилно, при условията на чл. 12, ал. 1, т. 7 от ЗУБ, съгласно който статут на бежанец не се предоставя на чужденец, осъждан с влязла сила присъда за тежко престъпление, е отказан такъв на молителя.

Предвид изложеното, съдът намира жалбата за неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена.

От страна на ответника в производството по делото не се претендират разноски, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 18-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Х. Ю., гражданин на Турция, [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], с адрес за призоваване: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 3570 от 09.11.2018 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут .

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: